

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 456/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 11 P 48/2016-9 z 28. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 P 48/2016-9 z 28. apríla 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 28. apríla 2016“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 22 P 120/2013-44 z 13. júna 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 13. júna 2014“) zveril maloletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], do osobnej starostlivosti matky s tým, že matka je oprávnená maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok, sťažovateľ ako otec maloletého bol zaviazaný prispievať na jeho výživu mesačným výživným a bol zaviazaný uhradiť aj vzniknuté dlžné výživné a rozhodol o úprave styku sťažovateľa s maloletým. Rozsudok okresného súdu z 13. júna 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 Co 365/2014 z 25. marca 2015 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 24. apríla 2015.

Sťažovateľ 22. decembra 2014 podpísal listinu označenú ako „*Vyjadrenie súhlasu na vysťahovanie do zahraničia*“, v ktorej „*vyjadril súhlas matke [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na presťahovanie nášho syna [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] do Veľkej Británie, kde matka toho času pracuje. Tento súhlas podpisujem po dohode s matkou [REDAKOVANÉ]*“.

Podľa sťažovateľa matka dieťaťa rozsudok okresného súdu z 13. júna 2014 nerešpektuje, keďže „*od 27. 8. 2015 s maloletým neoprávnene vycestovala do Anglicka*“.

Sťažovateľ uviedol, že matka sa s maloletým vysťahovala do cudziny napriek tomu, že on ako otec svoj pôvodne udelený súhlas s vysťahovaním maloletého dieťaťa z 22. decembra 2014 v roku 2015 zmenil a s vysťahovaním dieťaťa nesúhlasil, o čom mala vedomosť matka i Úrad práce sociálnych vecí a rodiny. Z uvedeného dôvodu po vysťahovaní matky s maloletým dieťaťom do cudziny 21. septembra 2015 prostredníctvom Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže podal žiadosť o návrat neoprávnene premiestneného dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu, teda na Slovensko podľa Haagskeho dohovoru. Konanie o predmetnej žiadosti je vedené príslušným súdom vo Veľkej Británii, ktorý požaduje od sťažovateľa preukázanie, že má rodičovské práva a povinnosti k maloletému dieťaťu, podľa ktorých sa zmeny bydliska dieťaťa do cudziny nemala uskutočniť bez jeho súhlasu, pričom tento súhlas nebol udelený.

V súlade s touto požiadavkou súdu vo Veľkej Británii podal sťažovateľ 20. apríla 2016 návrh okresnému súdu, ktorým sa domáhal vydania rozhodnutia podľa § 179a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) o tom, že premiestnenie maloletého jeho matkou 27. augusta 2015 z územia Slovenskej republiky na územie Veľkej Británie bolo neoprávnené. Okresný súd o návrhu sťažovateľa rozhodol napadnutým uznesením z 28. apríla 2016 tak, že ho zamietol.

Sťažovateľ vo svojej sťažnostnej argumentácii uviedol:

„Napriek tomu, že sťažovateľ v decembri 2014 súhlasil s vystaňovaním dieťaťa s matkou, krátko na to matke oznámil, že s vystaňovaním dieťaťa nesúhlasí a tento svoj postoj už nezmení.

Po mesiaci január 2015 matka mal. dieťaťa mala vedomosť zopakované prejaveneého postoja otca, že tento nesúhlasí s vystaňovaním dieťaťa.

... o situácii bol informovaný aj orgán starostlivosti o deti, pred ktorým matka opakovane vyhlásila, reagujúc tak na nesúhlasný postoj sťažovateľa a jeho obavy, že by napriek jeho nesúhlasu k vystaňovaniu dieťaťa mohlo dôjsť, že sa s mal. dieťaťom vystaňovať nemieni.

Napriek tomu 27. 8. 2015, v situácii, keď sťažovateľ v podstate počas celého roku 2015 vyjadroval svoj nesúhlas s vystaňovaním dieťaťa, dieťa neoprávnenne premiestnila na územie iného štátu. ...

Okresný súd Košice I vo svojom uznesení sp. zn. 11 P/48/2016 zo dňa 28. 4. 2016 zamietol návrh, pričom ako vyplýva z jeho odôvodnenia ... jediným dôvodom bola existencia súhlasu otca s vystaňovaním mal. dieťaťa zo dňa 22. 12. 2014.

Napriek tomu, že sťažovateľ vo svojom návrhu poukázal na to, že svoj postoj zmenil a zmenu postoja oznámil matke dieťaťa 7 mesiacov pred vystaňovaním dieťaťa, súd uvedenú skutočnosť nijakým spôsobom nereflektoval a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s touto skutočnosťou nijako nevyrovnal.

Súd si nevyžiadal od sťažovateľa ďalšie údaje, ani podklady pre vydanie rozhodnutia.

Napadnuté rozhodnutie znemožňuje sťažovateľovi účinne sa domôcť návratu svojho dieťaťa pred súdmi cudzieho štátu, keďže sťažovateľom žiadané rozhodnutie súdu je podmienkou sine qua non pre posúdenie premiestnenia dieťaťa ako neoprávneného.

Súd napadnutým rozhodnutím nepriznal sťažovateľovi právo rozhodovať sa autonómne vo veciach svojho mal. dieťaťa, keďže bez akéhokoľvek odôvodnenia nevzal do úvahy sťažovateľom tvrdený prejav nesúhlasu s vystáňovaním mal. dieťaťa.

Bez ohľadu na to, že takéto rozhodnutie porušuje právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, keďže nedáva odpoveď na otázku prečo sťažovateľ, ako rodič dieťaťa nemôže zmeniť svoj raz prejavovaný postoj k otázke vystáňovania dieťaťa a prečo ho považuje za nemenný, nemožno mať pochybnosti o tom, že ak by situácia bola opačná a sťažovateľ by najprv nesúhlasil s vystáňovaním dieťaťa a neskôr súhlas udelil, tento následne udelený súhlas by s určitosťou nebol prehliadany ani považovaný za neplatný len preto, lebo je zmenou predtým nesúhlasného postoja.

Navyše, je potrebné poukázať na to, že ustanovenia zákona o rodine neobsahujú žiadne obmedzenia, ktoré by vo veciach podstatných rozhodnutí vo výchove mal. dieťaťa, znemožňovali zmenu postoja jedného z rodičov.

Je nesporné, že zákon o rodine obsahuje viaceré ustanovenia, ktoré vyjadrujú princíp, podľa ktorého, či už rozhodnutia, dohody rodičov, možno meniť v situáciách, keď sa zmenia pomery vo výchove mal. dieťaťa.

So zreteľom na skutočnosť, že zákon o rodine nepredpisuje pre dohodu rodičov žiadne formálne náležitosti, ani nestanovuje žiadne podmienky pre jej platnosť, či účinnosť, nemožno z tohto právneho stavu vyvodit', že by bolo možné vykladať tieto ustanovenia tak, že rodičia sú obmedzený v rozhodovaní vo veciach výkonu ich rodičovských práv s definitívnou platnosť svojimi raz zaujatými postojmi.

Takýto výklad nemá žiaden podklad v ustanoveniach zákona o rodine, a zároveň svojou arbitrárnosťou zasahuje do práva sťažovateľa zakotveného v čl. 41 ods. 4 ústavy.“

Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 30. júna 2016 predložil ústavnému súdu „zápisnicu z pojednávania vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 18P/130/2015 vo veci starostlivosti o mal. [REDAKOVANÉ]“ a uviedol, že «dáva do pozornosti vyjadrenie kolíznej opatrovníčky mal. dieťaťa v predmetnom konaní

obsiahnuté na strane 3 v ods. 4 predmetnej zápisnice, z ktorého vyplýva, že matka mal. dieťaťa ešte „v apríli 2015 a následne aj v júli 2015 vylúčila, že by mala v úmysle sa natrvalo odsťahovať do Anglicka, a že by mala v úmysle zobrať so sebou aj dieťa“. Kolízna opatrovníčka zároveň uviedla, že otec (sťažovateľ) sústavne upozorňoval kolízneho opatrovníka, že mu matka neumožňuje styk a tým sa podieľať na výchove a starostlivosti o dieťa.

Z citovaného vyjadrenia zamestnankyne úradu práce, soc. vecí a rodiny vyplýva, že tvrdenia otca obsiahnuté v sťažnosti o tom, že k vysťahovaniu mal. dieťaťa nedošlo na základe jeho dohody s matkou z decembra 2014, ale na základe svojvoľného rozhodnutia matky zodpovedajú skutočnosti a pomerom vo výchove mal. dieťaťa. Je zrejmé, že ak matka ešte v mesiaci júl 2015 pred kolíznou opatrovníčkou vylúčila svoje vysťahovanie spolu s mal. dieťaťom do zahraničia, nemožno jej následné premiestnenie dieťaťa do cudziny z miesta jej obvyklého pobytu považovať za konanie, na ktorom sa s otcom mal. dieťaťa v decembri 2014 dohodli.».

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa... na starostlivosť o deti a ich výchovu a na odlúčenie detí od ich rodičov a proti vôli ich rodičov, len rozhodnutím súdu, len na základe zákona zakotveného v čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky... domáhať sa zákonným postupom svojho práva na súde zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky... na spravodlivé prerokovanie veci zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... na rešpektovanie rodinného života zakotveného v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 11 P/48/2016 zo dňa 28. 4. 2016 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Košice I sp. zn. 11P/48/2016 zo dňa 28. 4. 2016 a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Košice I pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia ním označených práv (čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru) uznesením okresného súdu z 28. apríla 2016, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na vydanie rozhodnutia podľa § 179a OSP o tom, že premiestnenie syna sťažovateľa – maloletého [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], jeho matkou 27. augusta 2015 z územia Slovenskej republiky na územie Veľkej Británie bolo neoprávnené.

Sťažovateľ v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie namieta podľa neho nesprávny a nedostatočne odôvodnený záver okresného súdu v napadnutom uznesení, keď sa okresný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal so sťažovateľom tvrdenou skutočnosťou, že súhlas ním daný matke na vystaňovanie syna [REDAKOVANÉ] do cudziny z decembra 2014 bol zmenený a následne počnúc od januára 2015 s vystaňovaním syna nesúhlasil. Pritom o uvedenom bola matka dieťaťa plne uzrozumená a opakovane prejavila svoje stanovisko (tak pred sťažovateľom, ako aj pred pracovníčkou orgánu starostlivosti o dieťa), že „sa s mal. dieťaťom vystaňovať nemieni“, napriek tomu v auguste 2015 sa s maloletým vystaňovala do cudziny.

Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: *„Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“* (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie okresného súdu z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených práv a konštatuje, že okresný súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

„Podľa ust. § 179a) ods. 1) O. s. p. na návrh osoby, ktorá žiada podľa medzinárodnej zmluvy 21a) o vrátenie dieťaťa, ktoré má obvyklý pobyt v Slovenskej republike a ktoré bolo premiestnené do cudziny alebo je v cudzine zadržované, vydá súd rozhodnutie o tom, že navrhovateľ má rodičovské práva a povinnosti, podľa ktorých sa zmena bydliska dieťaťa do cudziny nemala uskutočniť bez jeho súhlasu, pričom tento súhlas neudelil a jeho súhlas nebol nahradený rozhodnutím súdu.

Podľa ust. § 179a) ods. 2) O. s. p. návrh musí obsahovať vyhlásenie o tom, že navrhovateľ mal v čase premiestnenia alebo zadržania dieťaťa rodičovské práva a povinnosti, podľa ktorých sa zmena bydliska dieťaťa do cudziny nemala uskutočniť bez jeho súhlasu a tento súhlas neudelil, pričom jeho súhlas nebol nahradený rozhodnutím súdu. K návrhu musia byť pripojené všetky rozhodnutia týkajúce sa úpravy rodičovských práv a povinností k dieťaťu. Ak je to potrebné, súd si môže od navrhovateľa vyžiadať ďalšie údaje potrebné na vydanie rozhodnutia.

Podľa ust. § 179a) ods. 3) O. s. p. súd vydá rozhodnutie bez zbytočného odkladu na základe písomných podkladov a na základe existujúceho právneho stavu bez nariadenia pojednávania. Účastníkom konania je navrhovateľ.

Podľa ust. § 179a) ods. 4) O. s. p. proti rozhodnutiu súdu podľa odseku 3 nie je prípustný opravný prostriedok. Zamietnutie návrhu nebráni podaniu nového návrhu, ak navrhovateľ uvedie nové skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie jeho rodičovských práv a povinností. ...

Súd po osvedčení skutkového stavu svedčiacemu navrhovateľovi vydá rozhodnutie, že navrhovateľ má rodičovské práva a povinnosti (teda zmena bydliska do cudziny sa nemala uskutočniť bez jeho súhlasu a tento súhlas neudelil ako aj tento súhlas nebol nahradený rozhodnutím súdu). Odsek 2 špecifikuje obsah návrhu a listiny, ktoré sú potrebné k tomuto návrhu pripojiť. Aktívne vecne legitimovanou osobou na podanie návrhu je rodič ako aj osoba, prípadne inštitúcia, ktorá má k dieťaťu opatrovnícke právo. Vzhľadom na špecifické potreby maloletých, priamo v odseku 3 je uložená súdu povinnosť bezodkladne rozhodnúť na základe predložených písomných podkladov bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie, ktoré sa vydáva podľa tohto ustanovenia, je potrebné pre konanie v cudzine ako dôkaz o existencii rodičovských práv a ich nezákonnom porušení.

Obvyklým pobytom dieťaťa na účely konania o jeho navrátení je miesto, kde dieťa žilo na základe zhodnej vôle rodičov bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadržaním dieťaťa (R 129/2014).

Predmetným návrhom sa otec domáhal vydania uznesenia, ktorým by súd vyslovil, že premiestnenie mal. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] jeho matkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] z územia SR na územie Veľkej Británie bolo neoprávnené. Z pripojeného spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 11 P/26/2016 bolo zistené, že navrhovateľ podal

prostredníctvom Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže v Bratislave žiadosť o návrat dieťaťa dňa 21.9.2015. V návrhu navrhovateľ okrem iného uvádza, že po vydaní rozsudku Okresným súdom Košice Ivo veci sp. zn. 21P/120/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8CoP/365/2014 bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti matky, pričom otec bol zaviazaný prispievať na jeho výživu sumou 200 Eur mesačne. Súčasne bol upravený styk otca s maloletým dieťaťom. Navrhovateľ potvrdil, že matke písomne udelil súhlas dňa 22.12.2014, že súhlasí s vycestovaním maloletého dieťaťa do zahraničia, pričom matka sa vzdala dlžného výživného. Následne začiatkom roka 2015 a v jeho priebehu matke oznámil, že uvedený súhlas odvoláva a nesúhlasí s presťahovaním syna do Anglicka. Okrem toho dlžné výživné doplatil v plnej výške dňa 19.3.2015 čím mal za to, že dohody zo dňa 22.12.2014 sú zrušené. Navrhovateľ predmetný súhlas s vycestovaním maloletého dieťaťa, ktorý udelil matke predložil súdu spolu s návrhom dňa 20.4.2016. ...

Z pripojeného listinného dokladu navrhovateľom - udelenie súhlasu na vystaňovanie do zahraničia je súd toho názoru, že rodičia sa dohodli na podstatnej otázke týkajúcej sa záležitosti dieťaťa. V danom prípade ide o vystaňovanie maloletého dieťaťa do zahraničia. Táto záležitosť bola schválená oboma rodičmi dňa 22.12.2014. Predmetný súhlas otec udelil matke v daný deň, pričom tento súhlas podpísal tak otec, ako i matka. Súd je toho presvedčenia, že otec týmto úkonom súhlasil s vystaňovaním maloletého dieťaťa do zahraničia.

Na základe predloženého písomného podkladu a existujúceho právneho stavu je súd toho názoru, že návrh otca nie je dôvodný, nakoľko aj keď predložil predmetný listinný dôkaz bolo preukázané, že tento súhlas matke dal. “

Na základe uvedeného ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu a nezistil, že by posudzované uznesenie bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohlo zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zdôrazňuje, že za stavu, keď v posudzovanom konaní okresný súd v súlade s § 179a ods. 3) OSP je povinný rozhodnúť bez zbytočného odkladu po doručení návrhu a len na základe písomných dokladov pripojených k návrhu (eventuálne vyplývajúcich zo vzťahujúcich sa súdnych spisov) a na základe existujúceho právneho stavu bez nariadenia pojednávania a sťažovateľ svoje tvrdenia (o odvolaní svojho súhlasu s vystaňovaním dieťaťa, vedomosti matky dieťaťa o odvolaní súhlasu a vyhláseniach matky o tom, že sa s dieťaťom do cudziny nevystaňuje) písomnými dokladmi nedoložil, nie je možné okresným súdom učené závery hodnotiť ako ústavne nekonformné alebo dostatočne neodôvodnené. Podstatnou je aj okolnosť, na ktorú poukazoval aj okresný súd v napadnutom rozhodnutí, a to, že *„Zamietnutie návrhu nebráni podaniu nového návrhu, ak navrhovateľ uvedie nové skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie jeho rodičovských práv a povinností.“* Prirodzene úspešnosť návrhu je vždy závislá tak na preukázaní tvrdených skutočností, ako aj ich dôvodnosti pre vyhovenie návrhu rozhodnutím súdu.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv uznesením okresného súdu, odmietol jeho sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016